

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORS

APARE ODATA PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI
Cheiul Dâmboviței (Casa Oanuță)

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Jurisprudența română;

Curtea de Apel din București secția I: Baron Theodor Nicolici de Rudna cu Direcțiunea Generală a C. F. R.
Idem secția III: Zamfir A. Filip și Anton D. Filip cu Niță Gheorghe.

Tribunalul Ilfov secția III: Baron Teodor Nicolici de Rudna cu Direcțiunea Generală a C. F. R.

Tribunalul jud. Prahova secția I: Reveica Mircioiu cu Administrația vâmlor.

Idem secția II: Emilia D. Nicolau cu Nicolae sin Nicolae.

Judecătoria de pace Giurgiu: Preotul Sachelarie C. Petrescu, revendică un imobil de la Marin Rădulescu Soare și Alecu Tănăsescu.

Informațiuni.

JURISPRUDENȚA ROMANA

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența de la 13 Octombrie 1895

Președenția d-lui ADOLF KANTACUZINO, Prim-președinte

Decisia No. 230

Baron Teodor Nicolici de Rudna cu Direcțiunea Generală a C. F. R.

Căi ferate.—Ordine publică.—Interes, general.—Dacă alegerea unei localități pentru înființarea unei gări este de interes general.—Dacă oferta făcută de un particular de a ceda terenul gratis sau a da o sumă de bani spre a se ridica o gară pe proprietatea sa este un act licit.—Dacă acțiunea intentată de particular în baza unei asemenea convențiuni se poate respinge ca neadmisibilă ca fiind făcută în baza unei convențiuni nule.

Alegerea unei localități pentru înființarea unei gări pe o linie ferată, al cărui traseu general și detaliat s'a aprobat de corpul tehnic și de parlament, este de interes general.—Cu toate acestea odată fixat punctul unde se va ridica stațiunea, acea fixare se presupune făcută de autoritatea competentă cu respectul interesului general, de unde rezultă că stipu-

lațiunea prin care un particular ar zice direcțiunei căilor ferate: „Dați terenul său o sumă de bani, dacă ridicați o gară pe proprietatea mea“ este un act licit intervenit între stat și proprietarul interesat, căci până a se perfecta convențiunea, adică până când oferta să fie primită, direcțiunea este în măsură a controla dacă propunerea făcută cadrează cu interesul general, și este liberă a primi sau a respinge oferta ca fiind conformă cu interesul general sau contrariu lui.

De aci rezultă că instanțele judecătorești nu pot respinge ca neadmisibile de plano acțiunile intentate de particulari direcțiunei căilor ferate în baza unei asemenea convențiuni, pe motiv că asemenea convențiuni sunt nule și violează ordinea publică.

S'a ascultat: d. C. Arion, avocatul apelantului Baron T. Nicolici de Rudna, în susținerea motivelor de apel, și d. B. Păltineanu, avocatul C. F. R. în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Baron Teodor Nicolici de Rudna contra sentinței cu No. 466/94 a tribunalului Ilfov secția III, dată în procesul ce are cu Direcțiunea Căilor Ferate Române;

Ascultând pe părți în susținerile lor orale și văzând actele prezentate și concluziunile date înscris anexate la dosar;

În ceea ce privește chestiunea că convențiunea intervenită între un particular și Direcția C. F. R. relativ la înființarea unei gări în o anumită localitate, ca în specie, ar fi contrarie ordinei publice;

Considerând că în litigiul de față, cuvântul „ordinea publică“ este sinonim de „interes general“;

Că trebuie prin urmare examinat dacă în principiu o asemenea convențiune intervenită între Căile Ferate și un particular urmează neapărat să lovească acel interes

general să poată să fie conciliată cu el, de unde consecința cu acțiunile basate pe încheierea lor să fie de plano inadmisibile să pot fi primite cu beneficiul validității tuturilor condițiunilor coprinse în acele convențiuni;

Considerând că dacă în adevăr alegerea unei localități pentru înființarea unei gări pe o linie ferată, a căruia traseu general și detaliat se aprobă de corpul tehnic și de parlament este de interes general, nu este mai puțin adevărat că odată fixat punctul unde se va ridica stațiunea, acea fixare se presupune făcută de autoritatea competentă cu respectul interesului general;

Că așa fiind a face o asemenea stipulațiune:

„Dați terenul său o sumă de bani, dacă ridicați o gară pe proprietatea mea“, este un act licit intervenit între stat și proprietarul interesat, căci până a se perfecta convențiunea adică a primi oferta, statul este în măsură a controla, dacă propunerea făcută cadrează cu interesul general și este liber a primi sau a respinge oferta ca fiind conformă cu interesul general sau contrarie lui;

Că rolul statului constă tocmai în a asigura acel interes public, că prin natura lor acele oferte departe de a cuprinde vre-o idee de complesență sau favoare reciprocă, jignitoare pentru binele obștesc, sunt din contră menite prin înlesnirile materiale, care se aduc statului a-i permite să garanteze și mai bine interesele tuturilor;

Considerând că asemenea convențiuni intervenite între stat și particulari sunt prevăzute de legiurile streine și consacrate prin sancțiuni corente;

Că prin urmare motivul invocat de tribunal că acțiunea intentată de Baronul Teodor Nicolici de Rudna în contra Direcțiunii C. F. R. ar fi inadmisibilă de plano, ca una ce se întemeiază pe o convențiune nulă și care violează ordinea publică, este nefondată și ca atare urmează a se înlătura;

Având în vedere însă că în ce privește celelalte cesțiuni, Curtea adoptând în totul motivele sentinței apelate, găsește că, apelul din acest punct de vedere este nefondat și că ast-fel caută a fi respins.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier H. Catargi, Curtea respinge apelul făcut de Baronul Teodor Nicolici de Rudna... etc...

(ss) A. Kantacuzino, M. Iulian, H. Catargi.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA III

Audiența de la 13 Ianuarie 1896

Președinția d-lui G. BAGDAT, Președinte

Zanfiră A. Filip și Anton D. Filip cu Niță Gheorghe

Pământ rural. — Dacă se poate înstrăina un asemenea pământ. — La cine se poate înstrăina. — Dacă Constituțiunea din 1884 a oprit o asemenea înstrăinare. — Dacă pământurile rurale se pot înstrăina și pe cale de urmărire silită. — Ce condițiuni trebuie să însușească adjudecatarul.

Sătenii pot înstrăina pământurile ce li s'a dat după legea rurală către alți săteni cari, nefiind

clăcași în anul 1864, nu au avut asemenea pământuri. Aceasta rezultă din combinațiunea art. 7 din legea rurală din 15 August 1864 și art. 1 al. 2 din legea interpretativă din 13 Februarie 1879. Această stare de lucruri a fost menținută de art. 132 din Constituțiunea din 1884, căci nici din acest text de lege, nici din desbaterile ce au urmat cu ocaziunea discuțiunii și votării acestui articol, nu rezultă că Constituanta a avut intențiunea să modifice legea rurală din 1864 în sensul de a opri pe săteni de a înstrăina pământurile către alți săteni.

De aci rezultă că înstrăinarea pământurilor rurale se poate face și pe cale de urmărire silită, observându-se însă de judecată ca adjudecatarul să fie din acele persoane ce întrunesc condițiunile cerute de lege pentru ca să poată dobândi un asemenea pământ.

S'au ascultat: D-nii Dimitropolu și C. Nicolaescu, avocații apelanților Zanfiră A. Filip și Anton D. Filip în susținerea motivelor de apel în lipsa intimatului Niță Gheorghe.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Zanfiră A. Filip și Anton D. Filip în contra sentinței cu No. 413 din 1895 a tribunalului județului Dâmbovița;

Ascultând pe apelanți și;

Având în vedere actele produse și sentința apelată;

Având în vedere că acest proces are de obiect contestația făcută de N. Gheorghiu la vinzarea imobilului său, situat în comuna urbană Găești, urmărit de către apelanți, contestațiune întemeiată pe următoarele două motive;

a) Nu recunoaște de creditori pe apelanți, de oare-ce nu i s'a comunicat cesiunea de către Stana A. Predescu, prima creditoare, către apelanți, a actului de ipotecă în virtutea căreia se face urmărirea;

b) Imobilul ipotecat și scos în vinzare silită, fiind construit pe pământ cedat în virtutea legii rurale din 1864, este inalienabil și deci neurmăribil;

Având în vedere că după cum rezultă din sentința apelată, tribunalul înlăturând ca nefondat primul motiv al contestațiunii, a admis pe cel de al doilea și a scos din vinzare imobilul urmărit și prevăzut în așteptul și publicațiunea cu No. 13989 din 1895 a aceluși tribunal;

Că contestatorul, nefăcând apel rămâne în discuțiune la Curte numai motivul pe care s'a întemeiat tribunalul ca să admită contestațiunea;

Considerând că din combinațiunea dispozițiunilor art. 7 din legea pentru regularea proprietății rurale din 15 August 1864 și art. 1 al. 2 din legea din 13 Februarie 1879 pentru menținerea și executarea art. 7 al legii rurale, rezultă neîndoios că sătenii pot înstrăina pământurile către alți săteni cari nefiind clăcași în anul 1864 nu au avut asemenea pământuri, iar din textul art. 132 din Constituțiunea de la 1884, și din des-

baterile ce au avut loc la votarea acestui articol nu rezultă că Constituanta a avut intențiunea să modifice legea rurală din 1864 în sensul de a opri pe săteni de a înstrăina pământurile către alți săteni, cari se găseau în condițiunile legii;

Considerând că fiind așa, înstrăinarea pământului rural se poate face și pe cale de urmărire silită, observându-se de judecată ca adjudecatarul să fie din acele persoane, care întrunesc condițiunile cerute de lege, pentru ca să poată dobândi un asemenea pământ, căci nu există nici o rațiune juridică sau legislativă, care să autorise ver-o deosebire între înstrăinarea voluntară și înstrăinarea pe cale de urmărire silită; prin urmare apelul fiind fondat câtă să fie admis ca atare, iar sentința apelată să fie reformată în totul, și în consecință contestațiunea respinsă ca ne întemeiată.

Vedând și dispozițiunile art. 140 și 334 din procedura codului civil.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul etc.

(ss) G. Bagdat, S. Popescu, Al. Costescu, D. Giuvăru, V. Bossy.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența de la 29 Septembrie 1894

Președenția d-lui P. A. FLORIAN, Președinte

Sentința No. 466

Baron Teodor Nicolici de Rudna cu Direcțiunea generală a C. F. R.,

Autoritatea lucrului judecat. — Dacă există lucru judecat când în ambele cauze nu există identitate de obiect.

Căi ferate. — Dacă sunt considerate ca căi naționale și pentru ce interes se creează.

Convențiune. — Ordine publică. — Căi ferate. — Dacă convențiunea încheiată între Direcțiunea Căilor Ferate și un particular ca linia să treacă pe un anume loc sau ca o gară să fie construită într'un anume punct este nulă sau valabilă. — Dacă la cas când s'ar considera ca valabilă, particularul s'ar putea prevala de densa când nu a îndeplinit condițiunile puse de direcțiune.

1) Nu există lucru judecat când nu există identitate de obiect. — Ast-fel nu se poate opune ca lucru judecat o hotărâre ce a acordat daune interese provenite din exproprierea unui teren pentru cauză de utilitate publică și acordate de juriul de expropriere, la o cerere de daune rezultând din neexecutarea unei convențiuni.

2) Drumurile de fier sunt considerate ca căi naționale și se creează pentru utilitate publică, pentru un interes general ori regional.

3) Convențiunea prin care, la crearea unei linii, Direcțiunea generală a Căilor Ferate ar lua angajamente față de un particular ca să facă să treacă linia de drum de fier, — votată pentru utilitate publică de către corpurile legiuitoare, — printr'un anumit punct, ori fixarea unei gări într'un anume loc iar nu în altul, este contrariu ordinii publice, interesului general, întru cât se sacrifică interesul general în favoarea unei anumite persoane, și prin consecință o asemenea convențiune este nulă.

Chiar dacă o asemenea convențiune ar fi valabilă, totuși particularul ce a încheiat-o cu Direcțiunea Căilor Ferate nu s'ar putea prevala de densa când nu a îndeplinit condițiunile puse de direcțiune.

S'a ascultat: d-nu C. Miclescu avocatul reclamantului Baron Teodor Nicolici de Rudna în susținerea acțiunii și d-nu M. Alexandrescu, avocatul C. F. R. în combateri.

Tribunalul deliberând,

Asupra acțiunii introdusă de către d. Baron Teodor Nicolici de Rudna prin procuratorul său d. Efta Tanasovietz, în contra Direcțiunii generale a C. F. R., acțiune prin care reclamantul cere, ca în baza unei convențiuni trecută de Direcțiunea generală a C. F. R. și pe care Direcțiunea C. F. R. nu a executat-o, să fie condamnată Direcțiunea C. F. R. să construiască o gară în comuna Buzescu, județul Teleorman, gară căreia să i se dea numele de *Mavrodin*, condamându-se Direcțiunea generală a C. F. R. pentru fie-care zi de întârziere la câte 5000 lei, iar în caz când Direcțiunea ar declara că nu poate face acea gară, să fie condamnată Direcțiunea la 600,000 lei daune către Baronul Nicolici de Rudna.

Având în vedere susținerile părților.

În ceea-ce privește esecțiunea lucrului judecat ridicat de către d-nu avocat M. Alexandrescu.

Având în vedere că daunele ce se cer astă-zî în instanță nu sunt aceleași asupra căror s'a pronunțat deja un juriu de expropriere;

Având în vedere că daunele cerute juriului de expropriere rezultă din depozedarea unei porțiuni de teren oare-care, pe când astă-zî se cer daune, rezultând din neexecutarea unei convențiuni;

Având în vedere că nu este dară în ambele circumstanțe identitate de obiect, câtă dar să se respingă incidentul ca nefondat.

În fond.

Tribunalul deliberând,

Având în vederea că drumurile de fier sunt considerate ca căi naționale și se creează pentru utilitate publică, pentru un interes general ori regional;

Având în vedere că convențiunile prin care la crearea unei linii, Direcțiunea generală a drumurilor de fier ar lua angajamentul vis-a-vis de un particular ca să facă să treacă linia de drum de fier, votată pentru utilitate publică de către corpurile legiuitoare, printr'un anumit punct ori fixarea unei gări ce trebuie să se facă, să se facă în un anumit punct și nu în altul, sunt contrarie ordinii publice, interesului general, întru cât prin ele se sacrifică interesul general în favorul unei anumite persoane și prin consecință asemenea convențiuni sunt nule;

Având în vedere că reclamantele susține a fi făcut o asemenea convențiune cu Direcțiunea generală a C. F. R. și din cauză că Direcțiunea generală a C. F. R., nu ar fi executat această convențiune, el cere condam-

narea Direcțiunii să se execute ori să plătească daune; Având în vedere dară că în prealabil și fără a mai discuta alte motive numai pentru această singură considerațiune această acțiune ar trebui respinsă de plano;

Considerând însă că chiar dacă o asemenea convențiune ar fi valabilă, cu toate acestea întru cât la oferta de teren și de bani ce făcuse Baronul de Rudna, Direcțiunea generală a C. F. R. răspunde numai prin o acceptațiune condițională, și condițiunea era ca să se presinte o nouă ofertă redactată după modelul care se da de către Direcțiune și noua ofertă să fie autentică;

Considerând că reclamantul în loc să se conformeze acestei cerințe, a prezentat o nouă ofertă, dar care diferea de modul dat prin faptul că se intercalase o dispozițiune prin care reclamantul restrângea cuantumul terenului ce oferea reducându-l numai la terenul necesar liniei și la locul pentru gara Buzescu, iar pe de altă parte mai impunea condițiunea, ca Direcțiunea să determine acum cât teren ia, când până la fixarea în mod definitiv a proiectelor, se mai fac modificări după cum cere necesitatea, urmează dară că, condițiunea la care era supusă formațiunea perfectă a convențiilor, nu s'a îndeplinit și deci nu mai poate fi vorba de executarea unei convențiuni care nu a existat.

Considerând că în sensul cum a înțeles oferta Direcțiunea generală și cum înțelegea ca efectul ce urma să aibă acceptațiunea ce da, sensul natural, logic cum trebuia de alt-fel înțelese aceste două elemente, oferta nu era de cât o donațiune condițională pe care Direcțiunea a acceptat-o ast-fel că în caz când consiliul tehnic, utilitatea generală ar fi făcut ca linia să treacă, prin punctul de care era vorba, gara s'ar fixa în punctul în chestiune, atunci Direcțiunea va profita de această ofrandă, la caz contrariu donatorul își reia banii și locul și asta este totul;

Considerând dară că în lipsă de ori-ce convențiune acțiunea trebuie respinsă, ne mai putând fi vorba de nici o executare și de ceva daune;

Având în vedere și cererea de cheltuieli de judecată formulată de către reprezentantul Direcțiunii C. F. R.;

Având în vedere și dispozițiunile art. 966, 963 c. c. și 140 pr. civilă.

Pentru aceste motive redactate de D. T. Zissu membru supleant, Tribunalul respinge ca nefondată acțiunea etc.

(ss) P. A. Florian, D. T. Zissu.

TRIBUNALUL JUD. PRAHOVA, SECȚIA I.

Audiența de la 15 Decembrie 1895

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, jude sindic

Sentința No. 405.

Reveica Mircioiu cu Administrația Vănilor.

Apel.—Procură a cărei legalizare să fiă nulă.—Dacă apelul făcut de o persoană în virtutea unei asemenea procuri este valabil.

Apelul făcut de o persoană în virtutea unei procuri în care legalizarea semnăturii să fie nulă din cauză că la legalizare nu s'a observat și nu s'a trecut în procesul-verbal de legalizare cerințele art. 26 din legea autentificării actelor, câtă a se respinge ca fiind făcut de o persoană fără calitate.

S'a ascultat d. V. Vineș avocatul apelantei Reveica Mircioiu în susținerea motivelor de apel și d-l V. Miteanu, avocatul intimatului administrației a vănilor în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere cererea făcută de d-l avocatul al Statului de a se respinge apelul d-iei Reveica Mircioiu, ca făcut de o persoană, care nu avea calitatea, întru cât procura dată d-lui Vineș, este nulă, nefiind legalizată conform art. 26 din legea autentificării actelor;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 26 din legea autentificării actelor, procesul-verbal de legalizare al actelor, subscrise prin punere de deget de persoanele ce nu știu carte, trebuie să constate: 1) Prezentarea părților și a scriitorului actului înaintea judecătorului și identitatea lor; 2) Citirea actului din cuvânt în cuvânt în auzul tuturor; 3) Declarațiunea părților că nu știu carte sau nu pot subscrive; 4) Declarațiunea părții, care nu știe carte, că actul ei i s'a citit este făcut cu consimțământul său și că voeste să-l legalizeze;

Considerând că de și autoritatea ce a legalizat această procură avea competența, dar pentru că legalizarea unei semnături prin punere de deget să fie valabilă trebuie pe lângă competența autorității, funcționarul ce a instrumentat actul, să îndeplinească formalitățile cerute de art. 26 din legea autentificării actelor și să constată în procesul-verbal de legalizare, că ele s'au îndeplinit.

Considerând că în speță, din procesul-verbal de legalizare dresat pe procura prezentată în instanță nu se vede a să fi îndeplinit această formalitate, de și este constant că apelanta Reveica Mircioiu nu știe carte, legalizarea semnăturii făcută ast-fel după această procură este nulă;

Că dar această procură, nefiind legalizată, apelul făcut de d. avocat în baza acestei procuri câtă a se anula, ca făcut de o persoană ce nu avea calitatea.

Pentru aceste motive, redactate de d. Ion D. Filitti, membru supleant, tribunalul admite incidentul ridicat de d. avocat al Statului.

Anulează procura legalizată de comisariatul secției 9 din București la No. 437/95 și în același timp și apelul făcut de Reveica Mircioiu.

(ss) P. Hagiopopol, Ion D. Filitti.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, SECȚIA II

Audiența de la 20 Decembrie 1895

Președenția d-lui AL. PANAITESCU, Președinte

Sentința No. 388

Emilia D. Nicolau cu Nicolae sin Nicolae

Copie. — Act original. — Dacă actul original, când există, trebuie prezentat. — Dacă în asemenea caz copia se ține în seamă.

Act dotal. — Act dotal sub codul Caragea. — Cum trebuia făcut. — Dacă se ținea în seamă când nu era făcut dupe formele cerute de lege. — Dacă actele dotale ale sătenilor erau dispensate de formalitățile cerute pentru ale orășenilor.

1) Când o parte ce se servă în justiție cu o copie dupe un act recunoaște că originalul actului există, este dator să produce originalul, când cea-laltă parte nu recunoaște aceea copie și cere a i se prezenta originalul.

2) Dupe dispozițiunile art. 9 de sub cap. XVI din legiuirea Caragea, și art. 335 din regulamentul organic, ori-ce foaie de zestre trebuia trecută din cuvânt în cuvânt în condica rînduită pentru acest sfârșit, sub pedeapsă a nu se ține foaia în seamă.

Aceste foi de zestre se întăreau de marele logofăt dupe ce se treceau în condică.

Locuitorii de la sate erau dispensați de aceste formalități.

S'a ascultat: d-l St. Nicolescu, avocatul apelantei Emilia D. Nicolau în susținerea motivelor de apel, și d-l N. Hristodorescu, avocatul intimatului Nicolae sin Nicolae în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Emilia D. Nicolau cu petiția înreg. la No. 5855/95 în contra cărței de judecată No. 852/95 a județului de pace No. 2 Ploști prin care s'a respins acțiunea intentată de numita apelantă în contra lui Nicolae sin Nicolae;

Având în vedere că acțiunea intentată de apelanta Emilia D. Nicolau la prima instanță, în contra intimatului Nicolae sin Nicolae, are de obiect revandicarea unui loc de casă din trupul locului său numit «*Cărciuma veche*» situat în comuna Puchenii-Moșneni în mărime de opt-spre-zece prăjini mari, care loc pretinde că face parte din trupul pământului său zestral, dar pe care fostul ei soț Vasile Mihalopol, l'a înstreinat intimatului în timpul căsătoriei fără știrea sa;

Având în vedere concludsiunile orale puse de ambele părți prin avocații lor în ședința de la 11 Decembrie 1895, consemnate în jurnalul No. 5551/95, concludsiunile scrise aflate la dosar, și actele exhibate;

Având în vedere că apelanta în susținerea apelului și acțiunii, se bazează pe o copie după o foaie dotală nelegalizată cu data 1849 Noembrie 1, susținând că prin acest act, i s'a constituit ca dotă la trecerea în căsătorie după B. Mihalopol, o sumă de stânceni în hotarul Puchenii-Moșneni din județul Prahova și că terenul ce revandică face parte din acest trup de moșie, cerând

a dovedi cu martori la fața locului că terenul ce revandică face parte din trupul de moșie ce i-a fost constituit ca dotă;

Având în vedere că intimatul nu recunoaște copia după foaia dotală exhibată de apelantă, cerând a prezenta originalul, conform art. 1188 cod civil;

Având în vedere că intimatul a exhibat contractul de vânzare autentificat și transcris la tribunalul Prahova sub No. 901/883, prin care constată că a cumpărat locul în litigiu, de la B. Mihalopol fostul soț al apelantei în anul 1883;

Având în vedere că apelanta arată că i este imposibil a prezenta originalul foaiei dotale, pentru că se deține de fostul ei soț, exhibând mai multe acte, și sentințele intervenite între dânsa și fostul ei soț, prin care susține că fostul ei soț a recunoscut că e avere dotală în cinci-zece stânceni de moșie din hotarul Puchenii-Moșneni;

Considerând că toate actele și sentințele exhibate de apelantă fiind posterioare contractului de vânzare intervenit între intimat și fostul ei soț, Mihalopolu, nu poate fi opozabile intimatului;

Având în vedere că conform art. 1188 c. civil, intimatul este în drept a cere să se prezinte de apelantă originalul foaiei dotale întru cât dânsa recunoaște că există acest original;

Că ast-fel întru cât apelanta nu prezintă originalul foaiei dotale, copia prezentată nu poate face probă;

Considerând că dacă s'ar admite că această copie poate servi ca probă pentru apelantă, rămâne a se vedea dacă actul așa cum e făcut era valabil sub imperiul legii, care era în vigoare la formarea lui;

Având în vedere că foaia dotală exhibată de apelantă poartă data «1849 Noembrie 1», pe când era în vigoare legiuirea Caragea;

Considerând că după dispozițiunile art. 9 de sub capitolul XVI din legiuirea Caragea și art. 335 din Regulamentul Organic, ori-ce foaie de zestre trebuie să fie trecută din cuvânt în cuvânt în condica cea rînduită pentru acest sfârșit sub osânda pentru neurmărire a nu se ține foaia în seamă, și cu coprire de tot lucrul mișcător și nemășcător, foaia de zestre se va întări de Marele Logofăt după ce se va trece în condică;

Considerând, că apelanta la epoca când susține că a fost înzestrată, locuia în orașul Ploști, ast-fel că nu poate beneficia de dispozițiunile art. 341 din Regulamentul Organic, care prevede că locuitorii de prin sate nu sunt supuși la asemenea formalități;

Considerând că întru cât foaia dotală prezentată de apelantă, nu este investită cu formele cerute de citatele texte: art. 9 din legiuirea Caragea și art. 335 din Regulamentul Organic, nu poate fi valabil acest act; și nu se poate opune intimatului;

Considerând că întru cât apelanta nu a putut face probă că trupul de moșie din hotarul Puchenii-Moșneni i-a fost constituit dotă, proba cu martori pentru a do-

vedi că terenul ce revendică, face parte din acel trup, urmează a se respinge ca inutilă ;

Având în vedere că apelanta prin conclusiunile scrise, cere în subsidiar a proba cu martori că intimatul avea cunoștință când a cumpărat de la B. Mihalopol locul în litigiu, că acest loc face parte din terenul dotal ;

Considerând că această cerere nefiind făcută în ședință prin conclusiunile orale pentru ca să fie discutată de intimat, tribunalul nu o poate admite ;

Că ast-fel urmează a se respinge apelul ca nefondat conform art. 1169 și 1170 din codul civil ;

Pentru aceste motive, redactate de d. Președinte Al. Panaitescu, tribunalul respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) Al. Panaitescu, G. G. Carpațianu.

JUDECĂTORIA DE PACE GIURGIU

Audiența de la 5 Decembrie 1895

Cartea de judecată No. 767

Preotul Sachelarie C. Petrescu, revindică un imobil de la Marin Rădulescu Soare și Alecu Tănăsescu

Transcripțiune. — Dacă sub legea Caragea exista transcripțiunea. — Dacă actele de înstrăinare voluntare sau silit efectuate sub legea Caragea erau opozabile terțielor persoane fără a fi transcrise. — Dacă actele de înstrăinare posterioare puteau avea vre-un efect.

Act dotal. — Ordonanță de adjudecare. — Dacă actul dotal făcut sub legea Caragea în formă autentică primează o ordonanță de adjudecare posterioară prin care s'a vindut acelaș imobil din actul dotal. — Dacă în asemenea cas, actul dotal 'și produce efectele sale.

1) Sub imperiul legiuirei Caragea, actele de înstrăinare a bunurilor imobiliare nu aveau nevoie să fie transcrise spre a fi opozabile terțielor persoane, de oare-ce transcripțiunea este o creațiune a legiuirilor noi, nefiind prevăzută de legea Caragea. Sub această lege actele de înstrăinare imobiliară nu erau supuse până la 1863 de cât întăririi domnești, iar după această dată actele de vânzare prin licitațiune publică se eliberau de tribunal fără nici o altă obligațiune pentru cumpărător. — Ast-fel ordonanța de adjudecare fiind opozabilă terțielor fără a fi nevoie să fie transcrisă, ori-ce act de înstrăinare, fie cu titlul gratuit, fie cu titlul oneros, posterior ordonanței, rămânea fără efect, chiar de era transcris.

2) Când într-o ordonanță de adjudecare dată sub legea Caragea nu se pomenește nimic de conținutul unui act dotal autentic anterior și care prevede acelaș imobil ca și cel vândut prin licitațiune, în asemenea cas actul dotal primează ordonanța de adjudecare și clausele sale trebuiesc respectate.

S'a ascultat: d-nul avocat Basile Iepurescu, din partea reclamantului Preotul Petrescu în susținerea re-

clamațiunei, precum și d-nul avocat G. Parisianu, din partea intimușilor Soare și Tănăsescu, în combateri.

Judecata,

Asupra acțiunei de față,

Având în vedere că reclamantul 'și întemeiază drepturile sale pe acelea ale autorilor săi: Alexandru, Elisabeta, Filotea Paul, mai departe Ghiță Paul, și mai departe Chiru Stancu Grădinaru, prin actul de vânzare al Trib. Vlașca autentificat la No. 200/95 și prin ordonanța de adjudecare a Tribunalului Ilfov secția III, liberată la 16 Septembrie 1865, în condică la No. 73.

Având în vedere că prin acea ordonanță se adjudecă în mod definitiv locul din strada Sinagoga (astă-qi Vlad Vodă Tepeș) asupra lui Ghiță Paul ai căruia moștenitori sunt: Alexandru, Elisabeta și Filotea Paul, dintre care cele două din urmă au renunțat la moștenire în favoarea celui d'antăii și că acești moștenitori au fost recunoscuți de defendori, precum și faptul că locul ce 'l posedă astă-qi și pentru care se judecă este tocmai acela despre care se vorbește în ordonanța de adjudecare mai sus menționată.

Că această avere adjudecată este a lui Chiru Stanciu Grădinaru, cumpărată de la Brat Voicu, pusă în vânzare silit de un oare-care Ivan Pavlovici, când a rămas definitivă proprietate la 16 Septembrie 1865 lui Ghiță Paul.

Având în vedere că prin decretul domnesc din 2 Iulie 1865, prin art. 1, s'a amânat punerea în aplicare a noului cod civil până la 1 Decembrie 1865 și că ordonanța de adjudecare mai sus arătată purtând data de șease-spre dece Septembrie 1865, ea cade sub imperiul legii Caragea.

Că sub această lege actele pentru înstrăinarea proprietăților imobiliare n'aveau nevoie a fi transcrise, căci această transcripțiune este o creațiune a legiuirilor noi și sub legea Caragea nici vorbă nu poate fi de dânsa, de oare-ce sub această lege acest fel de acte nu erau supuse până la 1863 de cât întăririi domnești (art. 9, p. III, cap. II leg. Caragea); iar de la această dată actele de vânzare prin licitațiune conform ordonanței domnești și făcute de Tribunal ca acte judecătorești pentru imobile, se eliberează de Tribunal adjudecatorului, fără nici o altă obligațiune pentru cumpărător la licitațiune publică.

Că ceea ce se susține de defendori, invocând disp. art. 4 al. 4 din regulamentul de mezatură în vigoare la 1865, iarăși nu poate avea ființă, de oare-ce aceasta nu era ceea ce se numește astă-qi transcripție. De altminteri ceea ce se cere prin art. 4 al. 4 al aceluiași regulament de mezatură, este îndeplinit prin faptul că ordonanța poartă numărul 73 al condiceului din anul 1865.

Considerând că defendorii cu toate că au căutat a demonstra că sub legiurile cele vechi exista și în speță era necesară transcripția, totuși tind a argumenta că acea ordonanță este liberată sub imperiul procedurii civile noi și în cazul acesta în baza art. 722 pr. civ.

și 1801 și 1802 cod. civ. transcripție să impune; dar mai cu seamă din acest punct de vedere această alegațiune este neîntemeiată, de oare-ce art. 722 pr. civ. enumerând actele ce trebuiesc transcrise, pentru a putea fi opozabile terțelor persoane, nu prevede și ordonanțele de judecare. Și mai considerând că ordonanțele de judecare, fiind asimilate cu hotărârile judecătorești și în privința lor legiuitorul necerând formalitatea transcripției; cată să decidem că această regulă se aplică și la ordonanțele de judecare, față cu disp. art. 567 al. 2 pr. civ. care decide în mod absolut că ordonanța de judecare are efect retroactiv din momentul judecării și face pe adjudecatar proprietar fără nici o restricțiune.

Că în principiu chiar sub imperiul legiurilor noi, un imobil pus în vânzare și pentru care s'a făcut afișările de urmărire, nu mai poate fi vândut legal unei a treia persoană, de și această vânzare ar fi transcrisă posterior actului de ordonanță netranscris; Aceasta în vederea dispozițiilor art. 514 pr. civ.

Că ast-fel fiind ordonanța de judecare mai sus arătată, chiar fără transcripție este opozabilă defenditorilor și actul de danie autentificat de Tribunalul Vlașca sub No. 476/89 și transcris sub No. 257/89, ca fiind făcut posterior unui act opozabil, rămâne în speță fără efect.

Având în vedere și obiecțiunile aduse de defendori relative la actul de vânzare dintre moștenitorii lui Ghiță Paul și preotul Sache C. Petrescu, iarăși nu pot fi temeinice de ore-ce în prima linie chiar dacă soția Elisabeta n'ar avea drepturi succesoriale la averea soțului mort, de cât cu permisiunea justiției, totuși descendenții mortului, succesori necontestați, figurând în contractul de vânzare, iscălitura soției este chiar de prisos.

Considerând actul dotal dat de Chiru Stancu Grădinaru (autentificat de Trib. Vlașca la No. 22/64), fiicei sale Anica la trecerea în căsătorie cu Ioan Toma, făcut cu un an mai înainte de data ordonanței de judecare.

Că locul este unul și același și îndestrătorul ei avându-l de la Brat Voicu în întindere de 150 stj. patr. cu o casă în baza certificatului Tribunalului Vlașca sub No. 4305/90, relativ la actul de vânzare sub No. 34 din anul 1857.

Considerând că actul dotal este anterior ordonanței de judecare și că prin acea ordonanță nu se vorbește nimic de casa din fața uliței și cei 25 stj. patr., constituți dotă, urmează deci a se respecta acel act dotal în favoarea defenditorilor.

Că cele spuse de reclamant, că cumpărătorul unui imobil la licitațiune publică, dobânda acel imobil așa dupe cum se descria în procesele verbale de situație și actul de judecare, dacă nu se ivea nici o contestațiune și că ast-fel vânzarea silită ar fi purgatorie de orice alte drepturi reale, nu se pot lua ca temeinice, de ore-ce ordonanța de judecare s'a eliberat sub imperiul legii

Caragea, când nu exista o dispozițiune în privința aceasta; dupe cum se dispune prin legiurile noi prin art. 506 al-III de exemplu procedura civilă, prin care se vede că se fac somațiuni celor care cred că au drepturi de proprietate asupra imobilului scos în vânzare silită. Ori de ce se fac aceste somațiuni, dacă nu spre a face să vie cei ce se cred în drept să și lămurească situațiunea lor. Ei bine acest fel de dispozițiuni nu există în legea Caragea, deci nu se poate dice că o licitațiune publică pentru imobil scos în vânzare silit, în acel timp era purgatorie de orice alte drepturi reale.

Pentru aceste motive.

Admite în parte acțiunea de revendicare a preotului Sachelarie C. Petrescu contra defenditorilor Marin Rădulescu Sóre și Alecu Tănăsescu, obligând pe defendori a lăsa în posesiune și deplină stăpânire una sută două-deci și cinci stj. patr., din imobilul din acest oraș, strada Sinagoga (Vlad Vodă Tepești), respectându-se în întregimea lui actul dotal legalizat de Trib. Vlașca la No. 21 din 1864, care coprinde o pereche case cu două odăi la uliță și 25 stj. patr., și intrarea d'avalma cu cea ce se dă astă zi câștig reclamanților.

(s). Jude, C. Negrea.

INFORMATIUNI

În secțiunile Camerei se discută actualmente, și se speră ca în primele zile ale săptămânei viitoare să vină în discuțiune publică, proiectul de lege pentru desființarea judecătoriilor de pace și reînființarea judecătoriilor comunale și de ocoale. Numărul Judecătoriilor de ocoale va fi pe jumătate de cât este numărul actual al judecătoriilor de pace.

Judecătorii de ocoale vor fi plătiți ca și judecătorii de ședință după lângă tribunale, și nimeni de aci înainte nu va putea fi înaintat președinte de tribunal de nu va fi fost judecător de ocol.

Judecătorii de ocol se vor recruta din supleanții și substituiți de tribunale, și din actualii și foștii judecători de ocol cari însă vor întruni condițiunile legii.

O dispozițiune foarte bună a legii în preparațiune este aceea că nimeni nu va mai putea fi numit judecător de ocol de nu va fi doctor sau licențiat în drept. Prin această măsură radicală se închide definitiv porțița din actuala lege a judecătoriilor de pace și din vechea lege a judecă-

toriilor de ocoale pe unde s'au strecurat în judecătoria o mulțime de magistrați după timpul lui Papură-Vodă și cari nu s'au putut desbăra nici pînă azi de vechile apucături de a răsuci legea cum era mai bine spre folosul și câștigul lor personal.

Se știe ce sgomot a făcut hotărîrea Inaltei Curți de Casație, prin care interpretând legea patentelor, a decis că profesiunile libere, avocați, medici, ingineri, etc., trebuie să plătească o patentă de 10 la sută calculată după valoarea locativă a întregului imobil ocupat de patentar, iar nu dupe valoarea locativă a camerelor în cari avocatul, medicul, etc. 'și are biroul său și 'și esereită profesiunea sa.

Această interpretare, de și legală, apasă însă greu asupra avocaților, medicilor, etc. și mai cu seamă asupra celor mai necesitoși și împovărați de familie numeroasă, din care cauză erau și siliți să aibă case cu încăperi multe. Această stare de lucruri va înceta, grație mai multor deputați cari au propus următorul proiect de lege, ce suntem siguri că se va vota cât mai neîntârziat.

Eată proiectul :

Art. 1. Legea din 1863 relativă la patente, în ce privește profesiunile liberale, este și rămâne în vigoare.

Art. 2. Această lege nu a avut și nu are altă interpretare de cât în sensul că liberi profesioniști, și anume: avocații, doctorii, inginerii etc., au fost și sunt datorii a plăti Statului o patentă de 10 la sută, care să se calculeze nu asupra valorii locative a imobilului ce ocupă cu familia profesionistul, ci asupra încăperilor din imobilul ce profesionistul ocupă cu biurul în care 'și exercită profesiunea sa.

Cele-l'alte dispozițiuni ale legii rămân în vigoare.

Art. 3. Această lege se va pune în vigoare la 1 Aprilie 1896.

La 22 Ianuarie secțiile Camerei au votat proiectul de lege depus de d. ministru de finanțe prin care se desființează taxa de patru lei pentru cler, plătită numai de săteni.

Lefile clerului se vor plăti din bugetul regulat al Statului.

Proiectul va veni peste câte-va zile în discuțiunea plenară a Camerei.

După proiectul distribuit la Senat pentru modificarea art. 168 din legea organizării judecătorești, supleanții și substituții de tribunale vor avea câte 350 de lei pe lună.

Sunt numiți :

D. V. Voreas avocat la primărie în locul d-lui I. Mitilineu.

D. Aristide Alexandrescu, actual judecător de instrucție la tribunalul Prahova, procuror la tribunalul Ilfov; d. Constantin I. Protopopescu actual procuror la tribunalul Prahova, judecător de instrucție la același tribunal; d. Ioan D. Filiti, actual supleant la tribunalul Prahova, procuror la același tribunal; d. Alexandru G. Ionescu, supleant la tribunalul Prahova; d. Oscar Chiriacescu, judecător de pace la judecătoria No. 3 București; d. Ioan Zaharia, ajutor la judecătoria de pace No. 4 București; d. Osvald A. Theodoreanu, actual substitut la tribunalul Dorohoi, procuror la tribunalul Iași; d. G. Giurgiuveanu, substitut la tribunalul Dorohoi.

D-nii Mihail Ionescu, jude instructor la trib. Roman; Mathei C. Costache, jude sindic la același tribunal; George M. Moisiu, procuror la trib. Botoșani, Constantin N. Roiu, procuror la tribunalul Roman, Constantin G. Semaca, jude sindic la tribunalul Neamțu, George P. Mincu, jude de pace la T.-Ocna (Bacău); Gr. Gr. Livescu în aceeași calitate la Moinești, același județ.

D-nu Aristide Pascal, a fost confirmat pe un nou period de trei ani ca decan al facultății de drept din Capitală.

Suntem informați că D-nu Dr. Rappaport prepară o nouă surprisă cititorilor revistei *Sănătatea Copiilor*. Avântul ce s'a luat această meritorie revistă a hotărât pe D-rul Rappaport ca în viitor *Sănătatea Copiilor* să apară ilustrată. Pentru acest scop D-sa a angajat, dupe cât aflăm, pe cel mai talentat maister în această artă, care ne va zugrăvi în diverse pozițiuni și faze pe copilașii de a căror sănătate Dr. Rappaport se ocupă cu mare pasiune.

Reușita acestei reviste nu bucură numai pe confratele nostru Dr. Rappaport care, recunoscător de primirea ce i se face revistei, caută să o îmbunătățească, neconținut, ne bucură și pe noi, căci dacă Dr. Rappaport a reușit a-și răspândi cunoștințele științei, noi avem ocaziunea a culege învățămintele folositoare.